

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r.

sprawy **M. S.** oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

M. G. (1) oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk;

S. T. (1) oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 12 kk;

S. W. oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego M. G. (1) i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 28 lipca 2014 r., sygn. akt III K 13/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. G. (1) w ten sposób, że orzeczoną w pkt 3 tego wyroku karę pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch), a na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie tej kary warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. S., M. G. (1), S. W. i S. T. (1) utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. na rzecz oskarżonego M. S. 600 zł tytułem kosztów udziału w postępowaniu odwoławczym obrońcy tego oskarżonego;

IV. zasądza od oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa ¾ wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu 240 zł opłaty za to postępowanie;

V. zasądza od oskarżonego M. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa ¼ wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu opłatę w wysokości 2 700 zł za obie instancje.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Oleśnie oskarżył **M. S.** o to, że :

I. w okresie od 23 października 2010 roku do 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2003 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 38 457,60 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że przygotował skradzione elementy do wywozu z terenu firmy ukrywając je w pojemnikach

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Postawił także zarzut **M. G. (1)** o to, że :

II. W okresie od grudnia 2009 roku do dnia 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając ciągiem przestępstw dopuścił się następujących czynów:

1. w okresie od grudnia 2009 roku do 5 stycznia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2137 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 35.200 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

2. w okresie od 6 stycznia 2010 roku do 5 lutego 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2407 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

3. w okresie od 6 lutego 2010 roku do 26 lutego 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 858 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 14.800 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

4. w okresie od 27 lutego 2010 roku do 12 marca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 3919 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 70.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

5. w okresie od 13 marca 2010 roku do 1 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2240 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

6. w okresie od 2 kwietnia 2010 roku do 13 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia

elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2400 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 46.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

7. w okresie od 14 kwietnia 2010 roku do 4 maja 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1794 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 34.400 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

8. w okresie od 5 maja 2010 roku do 18 maja 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1282 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 25.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

9. w okresie od 19 maja 2010 roku do 1 czerwca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1302 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 26.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

10. w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 9 lipca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 4035 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 77.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

11. w okresie od 10 lipca 2010 roku do 30 lipca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1860 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 33.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

12. w okresie od 31 lipca 2010 roku do 1 września 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1697 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

13. w okresie od 2 września 2010 roku do 4 października 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2593 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 48.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

14. w okresie od 5 października 2010 roku do 22 października 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 396 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 7.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

15. w okresie od 23 października 2010 roku do 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2003 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 38.457,60 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk

Nadto oskarżył **S. W.** o to, że:

III. W okresie od grudnia 2009 roku do dnia 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając ciągiem przestępstw dopuścił się następujących czynów:

1. w dniu 5 stycznia 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2.137 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 35.200 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

2. w dniu 5 lutego 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2407 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

3. w dniu 26 lutego 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 858 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 14.800 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

4. w dniu 12 marca 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 3919 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 70.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

5. w dniu 1 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2240 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

6. w dniu 13 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2400 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 46.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

7. w dniu 4 maja 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1794 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 34.400 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

8. w dniu 18 maja 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1282 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 25.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

9. w dniu 1 czerwca 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1302 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 26.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

10. w dniu 9 lipca 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 4035 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 77.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

11. w dniu 30 lipca 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1860 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 33.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

12. w dniu 1 września 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1697 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

13. w dniu 4 października 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2593 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż

48.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

14. w dniu 22 października 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 396 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 7.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

15. w dniu 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2003 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 38.457,60 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wywiózł skradzione elementy z terenu firmy oraz przekazał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z kradzieży

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

Oskarżył również **S. T. (1)** o to, że :

IV. W okresie od grudnia 2009 roku do dnia 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając ciągiem przestępstw dopuścił się następujących czynów:

1. w okresie od grudnia 2009 roku do 5 stycznia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2137 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 35.200 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

2 w okresie od 6 stycznia 2010 roku do 5 lutego 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2407 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

3. w okresie od 6 lutego 2010 roku do 26 lutego 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 858 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 14.800 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

4. w okresie od 27 lutego 2010 roku do 12 marca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 3919 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 70.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

5. w okresie od 13 marca 2010 roku do 1 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2240 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

6. w okresie od 2 kwietnia 2010 roku do 13 kwietnia 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2400 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 46.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

7. w okresie od 14 kwietnia 2010 roku do 4 maja 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1794 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 34.400 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

8. w okresie od 5 maja 2010 roku do 18 maja 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1282 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 25.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

9. w okresie od 19 maja 2010 roku do 1 czerwca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1302 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 26.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

10. w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 9 lipca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 4035 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 77.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

11. w okresie od 10 lipca 2010 roku do 30 lipca 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1860 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 33.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

12. w okresie od 31 lipca 2010 roku do 1 września 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia

elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 1697 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

13. w okresie od 2 września 2010 roku do 4 października 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2593 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 48.000 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

14. w okresie od 5 października 2010 roku do 22 października 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 396 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 7.600 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

15. w okresie od 23 października 2010 roku do 2 listopada 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze nie mniejszej niż 2003 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 38.457,60 złotych na szkodę firmy (...) spółka z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2014 r. w sprawie III K 13/14 Sąd Okręgowy w Opolu orzekł, że:

1. Uznaje oskarżonego **M. S.**, w miejsce czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od lutego 2010 roku do października 2010 roku w O. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przewidując możliwość popełnienia przestępstwa i godząc się na to, pomógł M. G. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia elementów mosiężnych o łącznej wadze co najmniej 3500 kg, łącznej wartości nie mniejszej niż 50.669 złotych, na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że przygotował elementy mosiężne o cechach złomu poprodukcyjnego w kawałkach do wywozu z terenu firmy, zwożąc je do magazynu wiórów z odlewni i ukrywając je w pojemnikach, za co uzyskał korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 550 zł, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. art. 12 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 kk karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, każda w kwocie po 15 (piętnaście) złotych;
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec M. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 2 (dwóch);
3. Uznaje oskarżonego **M. G. (1)**, w ramach czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od grudnia 2009 roku do 2 listopada 2010 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze S. T. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci elementów mosiężnych o cechach złomu poprodukcyjnego w kawałkach o łącznej wadze nie mniejszej niż 38.565 kg i łącznej wartości nie mniejszej niż 558.105 złotych działając na szkodę firmy (...) spółka z o.o., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 kk karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

4. Uznaje oskarżonego **S. W.**, w ramach czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od dnia 5 stycznia 2010 roku do dnia 2 listopada 2010r. w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł M. G. (1) i S. T. (1) w dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci elementów mosiężnych o cechach złomu poprodukcyjnego w kawałkach o łącznej wadze nie mniejszej niż 38.565 kg i łącznej wartości nie mniejszej niż 558.105 złotych, działając na szkodę firmy (...) spółka z o.o. w ten sposób, że wielokrotnie przekazywał M. G. (1) pieniądze stanowiące jego udział w zysku z przestępstwa kradzieży oraz wywoził skradzione elementy z terenu Spółki (...), tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 kk karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

[

5. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec S. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 2 (dwóch);

6. Uznaje oskarżonego **S. T. (1)**, w ramach czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w okresie od grudnia 2009 roku do 2 listopada 2010 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia znacznej wartości w postaci elementów mosiężnych o cechach złomu poprodukcyjnego w kawałkach o łącznej wadze nie mniejszej niż 38.565 kg i łącznej wartości nie mniejszej niż 558.105 złotych działając na szkodę firmy (...) spółka z o.o., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 kk karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

7. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec S. T. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 4 (czterech);

8. Na podstawie art. 46 § 1 k.k, w związku ze skazaniem za przestępstwa przypisane w pkt 1, 3, 4 i 6 wyroku, zobowiązuje M. S., M. G. (1), S. W. i S. T. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę solidarnie na rzecz (...) spółka z o.o. przez:

- M. S. do kwoty 300 zł (trzysta złotych),

- M. G. (1) do kwoty 505.043 zł (pięćset pięć tysięcy czterdzieści trzy złote),

- S. W. do kwoty 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych)

- S. T. (1) do kwoty 505.043 zł (pięćset pięć tysięcy czterdzieści trzy złote);

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar zalicza oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiednio:

- M. S. na poczet kary grzywny okres zatrzymania od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia 4 listopada 2010 roku,
- M. G. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia 4 listopada 2010 roku,
- S. W. na poczet kary grzywny okres zatrzymania od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia 4 listopada 2010 roku,
- S. T. (1) na poczet kary grzywny okres zatrzymania od dnia 2 listopada 2010 roku do dnia 4 listopada 2010 roku.

9. Na podstawie art. 627 kpk, art. 633 kpk oraz w oparciu o art. 2 i 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty sądowej od M. S. kwotę 360 /trzysta sześćdziesiąt/ złotych, od M. G. (1) kwotę 2.800 /dwa tysiące osiemset/ złotych, od S. W. kwotę 330 /trzysta trzydzieści/ złotych i od S. T. (1) kwotę 3.300 /trzy tysiące trzysta/ zł oraz obciąża wszystkich oskarżonych wydatkami według zasad słuszności, mając na uwadze koszty związane ze sprawą każdego z nich.

Nie pogodził się z wyrokiem Sądu Okręgowego oskarżyciel posiłkowy, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż M. S., M. G. (1), S. W. oraz S. T. (1) dokonali zarzucanych im przestępstw na łączną wartość nie mniejszą niż 558.105,00 zł, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków – przedstawicieli pokrzywdzonego – I. M. i P. D., wyjaśnień oskarżonego S. W. oraz dokumentów przedstawionych przez pokrzywdzonego wskazuje, iż wartość skradzionego mienia stanowiła kwotę nie mniejszą niż 3.282.000,00 zł.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 170 k.p.k. polegające na braku rozpoznania wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych z zakresu księgowości oraz procesu technologicznego w zakresie przetwórstwa mosiądzu na okoliczność wysokości strat poniesionych przez (...) Sp. z o.o. na skutek działań oskarżonych w sytuacji, gdy przeprowadzenie tego dowodu pozwoliłoby na precyzyjne ustalenie wysokości strat poniesionych przez pokrzywdzonego oraz ich realnej wartości.

Stawiając te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie w stosunku do oskarżonych M. S., M. G. (1), S. W. i S. T. (1) środka karnego w postaci solidarnego naprawienia szkody w całości; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrok powyższy w zakresie odnoszącym się do M. G. (1) zaskarżył w całości obrońca oskarżonego.

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym określeniu przedmiotu kradzieży, a także poczynienie błędnych nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym ustaleń w zakresie ilości, rodzaju i wartości rzekomo skradzionego mienia oraz oparcie wyroku skazującego wyłącznie na twierdzeniach współoskarżonego S. W., a także na treści poczynionych przez niego zapisków, w następstwie czego Sąd I instancji ustalając wartości i ilość rzekomo skradzionego złomu ograniczył się wyłącznie do przeprowadzenia uproszczonego rachunku matematycznego, posiłkując się przy tym błędnymi założeniami w tym odnośnie ceny elementów mosiężnych w okresie od grudnia 2009 r. do listopada 2010 r.

2. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, w szczególności niezasadne obdarzenie w całości walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego S. W., mimo iż jego wyjaśnienia – wbrew ocenie Sądu – nie znajdują oparcia w wyjaśnieniach współoskarżonych oraz zapisach w jego notatniku, a nadto pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

3. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania polegającą na naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej i nie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej złomu oraz wiórów mosiężnych za lata 2009-2010 pomimo, iż dla stwierdzenia tej okoliczności wymagane są wiadomości specjalne, a średnie notowania cen metali zamieszczone na portalu metale24.pl mogą mieć wyłącznie wartość posiłkową.

4. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 352 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. oraz 170 § 1 i 3 k.p.k. polegającą na dopuszczeniu dowodu z arkuszy spisowych spółki (...) za lata 2009-2010, a następnie nie przeprowadzenie zawnioskowanego i dopuszczonego dowodu, a nadto nie wyrzeczenie o jego oddaleniu.

5.obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. poczynienie sprzecznych i dowolnych ustaleń faktycznych, nie wyjaśnienie pojawiających się w sprawie wątpliwości, nie przeprowadzenie należytej oceny dowodów, ocenę dowodów z zeznań świadków w sposób zbiorczy (str. 19 uzasadnienia), lakoniczność uzasadnienia w przedmiocie kary, winy, zamiaru społecznej szkodliwości czynu, sprzeczność przy wymiarze kary oskarżonych S. T. i M. G. (1), co w konsekwencji uniemożliwia prawidłową kontrolę orzeczenia w postępowaniu odwoławczym, a nadto nie wskazanie (w podstawie faktycznej) jakie fakty sąd uznał za udowodnione oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

6.mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania polegającą na naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. i wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego M. G. (1) pojawiających się wątpliwości co do oznaczenia, wagi i wartości rzekomo zagarniętego złomu.

7.obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 442 § 1 i 3 k.p.k. poprzez nie zastosowanie się przez Sąd Okręgowy w postępowaniu ponownym do wskazań Sądu Odwoławczego – Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zawartych w wyroku z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt: II AKa 386/13, w tym zakresie ustalenia ilości i wartości skradzionego mienia, wyjaśnienia sprzeczności w wyjaśnieniach S. W. i S. T. (1), poczynienia pewnych, a nie hipotetycznych ustaleń faktycznych oraz sporządzenia uzasadnienia zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.

Podnosząc powyższe w odniesieniu do zaskarżonego wyroku apelujący wniósł o;

uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony udzielonej z wyboru według norm przepisanych, ewentualnie na wypadek nie uwzględnienia powyższego żądania, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się niezasadne.

I. Dalej idącą jest apelacja obrońcy oskarżonego, bowiem domaga się uniewinnienia oskarżonego i ona z tego powodu zostanie omówiona, jako pierwsza. Jest oczywiste, że wniosek apelującego o uniewinnienie oskarżonego musi wynikać z przekonania, że oskarżony nie jest sprawcą przypisanego mu czynu, zatem opiera się o zapatrywanie, że ustalenie o sprawstwie oskarżonego jest błędem faktycznym. Uwagę tę czyni się, bowiem z treści postawionych zarzutów nie wynika, że obrońca oskarżonego w swej obszernej i szczegółowo uzasadnionej apelacji stawia zarzut błędnego ustalenia sprawstwa oskarżonego. Apelujący nie postawił wprost takiego zarzutu.

Zarzut błędnych ustaleń faktycznych oznaczony jako 1), odnosi się do błędnego określenia przedmiotu kradzieży, ilości, rodzaju i wartości rzekomo skradzionego mienia i oparcia ustaleń w tym zakresie na wyjaśnieniach S. W. oraz zapiskach w jego notatniku. Pozostałe zaś zarzuty odnoszą się do obrazu prawa procesowego w tym naruszenia reguł sporządzania uzasadnienia, niedopuszczenia dowodu z opinii biegłego, naruszenie reguły in dubio pro reo, nieprzeprowadzenie dowodu dopuszczonego w toku procesu, niezasadne obdarzenie walorem wiarygodności całości wyjaśnień S. W..

Postulat obrońcy oskarżonego o uniewinnienie M. G. (1) nie może zostać spełniony, bowiem Sąd Okręgowy wyrokujący w sprawie nie popełnił błędu faktycznego i zasadnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę w zakresie czynu, którego treść nadana została w pkt. 3 części rozstrzygającej.

Skarżący natomiast, w głównej mierze, kwestionuje wyliczenia ilości i wartości mienia, którego zagarnięcie przypisano oskarżonemu. Odwołuje się przy tym do nietrafnego, jego zdaniem, uznania za podstawę ustaleń faktycznych wyjaśnień współoskarżonego S. W., twierdząc o naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Zarzut oparcia rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji na wypowiedziach oskarżonego S. W. nie może być potraktowany, jako zasadny. Wszak przecież, nie liczba dowodów decyduje o ich wiarygodności, ale swobodna ocena materiału dowodowego, w tym wyjaśnień nawet tylko jednego oskarżonego. Sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na wyjaśnieniach tylko jednego oskarżonego (choć tak do końca nie jest w tej sprawie, o czym poniżej), samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy bardzo obszernie, szczegółowo i dogłębnie wyjaśnił, dlaczego dał wiarę S. W. nie tylko, co do kwot pieniędzy przekazywanych M. G. (1), ale także podał powody, dla których ustalił wagę elementów mosiężnych, które wywoził z firmy (...). Jeśli przy tym tenże Sąd odwołuje się do bezpośredniego kontaktu z oskarżonym S. W. i wskazuje, że jego własne obserwacje miały znaczenie dla czynionych ustaleń, to jest to okoliczność istotna. Depozycje wszak tego oskarżonego, na co zwraca uwagę tenże Sąd, pozostawały w zgodzie z innymi jeszcze dowodami, choćby z treścią jego zapisków w notatniku, i w tej sytuacji, w sposób swobody oceniając ten dowód, był uprawniony do uznania go za wiarygodny i oparcia na nim orzeczenia. Należy jeszcze raz podkreślić znaczenie tej części rozważań Sądu I instancji, w której odwołuje się on do własnych spostrzeżeń zachowań osób przesłuchiwanymi bezpośrednio w toku rozprawy. Sąd Apelacyjny konsekwentnie wyraża przekonanie, że nie można pominąć mającego ważkie znaczenie argumentu, do którego odnosił się Sąd I instancji. To Sąd ten miał bezpośredni kontakt z osobami, które składały przed nim swe wypowiedzi. Jeżeli tenże Sąd podkreśla własne wrażenie o postawie oskarżonego S. W. w toku składania wyjaśnień, a to; jego stanowczość w wypowiedziach, ich precyzję i jasność oraz niezmienną, a także fakt obciążania siebie samego w tych relacjach to ten fakt dodatkowo wzmacnia zapatrywanie o właściwej ocenie tego dowodu. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego bezpośredni z nim kontakt ma istotne znaczenie. Zachowanie w toku składania depozycji, w uproszczeniu nazywając „mowa ciała” przesłuchiwanego, winno być zauważone i nie może być pominięte w toku oceny wiarygodności takiego dowodu, co pozostaje domeną Sądu orzekającego, a nie jest udziałem Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji odwołujący się do swych wrażeń z kontaktu ze S. W. Sąd I instancji był uprawniony, w ramach swobodnej oceny dowodów, do przyjęcia wiarygodności jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego potwierdzonych w toku rozprawy, w których uznał prawdziwość jego relacji, a w konsekwencji do odmówienia wiary M. G. (1) przeczącemu uczestnictwu w procedurze wynikającym z wyjaśnień S. W..

Wbrew zarzutowi I apelacji, należy uznać, że Sąd I instancji w żadnym miejscu nie naruszył reguł, o jakich mowa w art. 7 k.p.k. Przedstawione powody, które doprowadziły do wniosku o skali działania M. G. (1) przekonują, rozumowanie Sądu Okręgowego pozostaje w zgodzie z regułami poprawnego rozumowania, nie koliduje ze wskazaniami wiedzy a przede wszystkim zbieżne jest z doświadczeniem życiowym. Apelujący nie wykazał, aby doszło w rozumowaniu Sądu orzekającego do naruszenia którejkolwiek z tych zasad.

Należy jeszcze raz podkreślić, że Sąd Okręgowy dokonał obszernej, szczegółowej i precyzyjnej analizy dowodu w postaci wyjaśnień S. W.. I, co istotne, nie tylko one doprowadziły go do przekonania o odpowiedzialności M. G. (1). Dokument, do którego odwołuje się Sąd Okręgowy w postaci notatnika S. W., jest dowodem, który pozwolił na ustalenie ilości skradzionego złomu mosiężnego na szkodę pokrzywdzonej firmy. O odpowiedzialności jednak M. G. (1), jak trafnie podkreśla Sąd Okręgowy, mówią także inne dowody osobowe i te, tenże Sąd, podobnie szczegółowo i dogłębnie analizuje. Jeśli zatem uwzględni się tę analizę wyjaśnień S. T. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego (3 listopada 2010 roku), i powiąże jego wypowiedzi z tym, co podawał konsekwentnie S. W., a nadto, jeśli weźmie się pod uwagę wyjaśnienia kolejnego z oskarżonych w osobie M. S. to przeświadczenie o trafności ustalenia Sądu Okręgowego, co do roli i znaczenia M. G. (1) w popełnieniu przypisanego mu czynu jedynie się ugruntowuje.

S. T. (1) wszak opisał sposób nawiązania kontaktu z M. G. (1) oraz okoliczności uzgodnienia procedury rozliczeń za kradzież złomu mosiężnego. Te jego wypowiedzi, w jaki sposób będą prowadzone te rozliczenia za grubszy złom potwierdza relacja S. W. i zasadnie zostały uznane za ugruntowujące wiarygodność wypowiedzi S. W.. To, że S. T. (1) zmienił w toku procesu swoje wyjaśnienia zostało także zauważone przez Sąd I instancji i tenże odmówił im wiarygodności uznając za nieudolną linię obrony. Fakt oparcia w tej sytuacji ustaleń faktycznych w tej sprawie na

wyjaśnieniach S. T. (1) z postępowania przygotowawczego uznać należy nie tylko za uprawnione działanie Sądu, ale także za prawidłowe działanie mieszczące się w ramach swobodnej oceny dowodów realizowanej zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k.

Decydujące jednak znaczenie zostało nadane zapisom w notatniku S. W.. Zapisy tam poczynione stanowiły dla Sądu I instancji źródło dowodowe ustalenia ilości skradzionego złomu mosiężnego przez działających sprawców.

Wyjaśnienia S. W. odwołującego się do tych notatek oraz relacja o tym, dlaczego ich dokonywał trafnie zostały ocenione przez Sąd Okręgowy, jako wypowiedzi wiarygodne. Nie przekonała apelacja o uchybieniach Sąd Okręgowy, choć obszernie i szczegółowo analizowano okoliczności związane z zapisami w notatniku oraz wynikających z tego konsekwencji dla ustaleń o ilości skradzionego złomu mosiężnego. Ani obrońca oskarżonego nie przedstawił, ani też Sąd Apelacyjny z urzędu nie odnalazł, racjonalnych ani emocjonalnych powodów, dla których S. W. miałby złożyć wyjaśnienia o treści wskazującej, co oznaczają poszczególne zapisy w jego notatniku.

Wszak przecież S. W. omawiając poszczególne zapisy nie tylko odnosił się do udziału M. G. (2) i S. T. (1), ale przede wszystkim mówił o swojej roli w toku tych wydarzeń. I na tę okoliczność zwraca uwagę Sąd Okręgowy. Byłoby pełnym nieracjonalnym zachowaniem gdyby oskarżony, choć ilość skradzionego złomu mosiężnego była mniejsza, uparcie twierdził, że on jednak przewoził więcej niż w rzeczywistości zostało skradzione, sam bowiem nie tylko narażałby się na zwiększoną odpowiedzialność karną, ale także na odpowiednio wysoką odpowiedzialność odszkodowawczą. Nie wykazano w toku procesu ani też nie uczynił tego obrońca, iżby S. W. postąpił w taki nieracjonalny sposób. Nie wskazano przy tym żadnych powodów, dla których miałby tak wyjaśniać.

Jeśli mieć na względzie te okoliczności to należy uznać, że nie popełnił błędu Sąd Okręgowy ustalając ilość skradzionego złomu mosiężnego z udziałem M. G. (1), ale i S. T. (1) oraz S. W. na poziomie przypisanym w punkcie 3, 4 i 6 części rozstrzygającej.

Wyliczenia, jakie poczynił obrońca oskarżonego dotyczące udziału w przestępstwie M. G. (1) dwóch pozostałych pracowników pokrzywdzonej firmy, a to M. S. i K. P. pokazują jedynie, jaki udział mieli ci dwaj w przestępczym zachowaniu M. G. (1). Dla ustalenia odpowiedzialności tego oskarżonego oraz ilości zagarniętego przez niego mienia znaczenie zasadnicze nadał Sąd Okręgowy wyjaśnieniom, mówiącego na ten temat, S. W. oraz jego zapisom w notatniku. Nie podważyły tych wyliczeń rozważania obrońcy o przeładowaniu samochodu, którym wywoził złom mosiężny S. W.. Należy bowiem wskazać, że przeładowanie tego samochodu w tym konkretnym przypadku na który powołuje się obrońca oskarżonego wyniosło niewiele ponad 5,2%. Nie jest to więc wartość, która nie pozwoliłaby normalnie eksploatować ten samochód. Ustalenia Sądu wskazują, odwołując się do zapisów w notatniku S. W., że m.in. w wymienionych na s. 7 uzasadnienia dniach, ładowność samochodu była przekraczana, co w powiązaniu z zapisami o kwotach wypłaconych M. G. (1) pozwoliło nie tylko ustalić wartość skradzionego złomu mosiężnego, ale i jego ilość.

Jest oczywistym, że Sąd ten, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, wykorzystał regułę in dubio pro reo skoro przypisując oskarżonym zabór określonej ilości złomu mosiężnego używał pojęcia, iż było to nie mniej niż. Uczyniono tak, co jest oczywiste, z tego właśnie powodu, że nie był w stanie tenże Sąd precyzyjnie określić, co do kg, jaka rzeczywiście ilość tego złomu została zabrana, dlatego wskazał jego minimalną możliwą i pewną do przypisania ilość.

Zbędne było także, zdaniem Sądu Apelacyjnego rozpoznającego obecnie apelację, sięganie po opinię biegłego w celu wyliczenia wartości rynkowej złomu mosiężnego w czasie popełnienia przestępstwa, skoro dane na ten temat to wynik prostego rachunku matematycznego wynikającego z uwzględnienia ilości zagarniętego złomu oraz jego wartości w określonym ramami oskarżenia czasie. Jeśli przy tym bez sięgania do wiadomości biegłego wartość tę można było ustalić, i tak uczynił Sąd Okręgowy wykorzystując dane ze strony internetowej (k. 2871 – 2884), to odwołanie się do wiadomości biegłego jedynie podnosiłoby istotnie koszty procesu oraz wydłużałoby czas jego trwania, który był znaczny. Podnoszenie takiego zarzutu w apelacji, zaniechania inicjatywy dowodowej w tym zakresie, jest swego rodzaju nielojalnością apelującego, który przecież w toku postępowania reprezentując oskarżonego sam z wnioskiem takim nie wystąpił. Uznał zatem, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający i pozwalający na jednoznaczne rozstrzygnięcie w tej sprawie. Sąd Apelacyjny nie uznaje zarzutu obrońcy oskarżonego i nie przyjmuje,

że poczynione przez Sąd meriti wyliczenia są dowolne i wadliwe. Nie przekonała o tym apelacja obrońcy. Działanie Sądu Okręgowego będące, co raz jeszcze wymaga podkreślenia, operacją matematyczną na posiadanych danych (ilości skradzionego mosiądzu i jego wartości za jeden kilogram) upoważniało Sąd ten do wyliczenia wartości skradzionego mienia.

Zarzuty skarżącego obrońcy nie przekonały Sądu odwoławczego, co do nietrafnego ustalenia tych danych przez Sąd I instancji. Sąd ten poddał analizie wypowiedzi S. W. i wytłumaczył, dlaczego dał im wiarę zarówno co do ilości przejazdów jak i przekazywanych kwot. Racje wskazane przez Sąd nie pozostają w sprzeczności z regułami poprawnego rozumowania i znajdują wsparcie w danych z notatnika, który Sąd potraktował, jako dowód istotny. Jeśli zatem Sąd I instancji spośród dostępnych dowodów wskazał te, które uznał za przekonujące go, a są one oparte nie tylko o wypowiedzi jednego oskarżonego, lecz znajdują oparcie w zapisach notatnika, na których również oparł Sąd swe wyliczenia to tenże Sąd był uprawniony do przeprowadzenia prostych wyliczeń i poczynienia jednoznacznych ustaleń. To, że strony nie akceptują ustaleń Sądu poczynionych w oparciu o te dowody wyliczeń nie oznacza, że Sąd dopuścił się błędnych ustaleń. Jeśli wyjaśnienia S. W. i zapisy z jego notatnika, powiązane z pierwszymi wypowiedziami M. S. i S. T. (1) były dla Sądu jednoznaczne i przekonujące, to, choć nie przekonują stron wyliczenia te nie mogą być dyskredytowane a ustalenia oparte o te dowody uznane za błędne.

Powyższe rozważania odnoszą się do zarzutów opisanych w pkt. 1, 2, 3, 6 i 7 apelacji. Wszystkie one dotyczą w istocie kwestionowania wartości zagarniętego mienia ustalonej przez Sąd Okręgowy, a jedynie w różny sposób są one nazywane. Apelujący podważa w każdym z nich ustalenia ilości i wartości skradzionego mienia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wywody skarżącego nie przekonały o błędnym postąpieniu w tym zakresie, co czyni zarzuty te nietrafnymi z przyczyn wyżej już omówionych.

Odmienny w swej treści jest zarzut sformułowany w pkt. 4 apelacji dotyczący nieprzeprowadzenia dowodu, który Sąd I instancji dopuścił oraz brak decyzji o jego oddaleniu. Należy jednak stwierdzić, że choć w toku rozprawy 28 maja 2014 roku obrońca oskarżonego M. G. (1) zgłosił wniosek dowodowy o uzyskanie arkuszy spisowych za lata 2009 – 2010 i wobec braku sprzeciwu innych stron przewodniczący rozprawy zarządził wystąpienie do firmy (...) o nadesłanie tych dokumentów to jednak jak wynika z notatki urzędowej z 11 czerwca 2014 roku k. 2963 odstąpiono od wezwania tejże firmy o te dokumenty wobec faktu, że zostały one przekazana już uprzednio przez spółkę. Jeśli więc Sąd dysponował już materiałem dowodowym, dokumentami, których domagał się obrońca oskarżonego oczywistym było, iż zarządzenie o ponownym wezwaniu o nadesłanie tych samych dokumentów jest bezcelowe. Twierdzenie apelacji, iż brak tych dokumentów nie pozwolił na ustalenie rzeczywistej szkody wyrządzonej firmie (...), a w efekcie na nieprawidłowe obciążenie odpowiedzialnością za wyrządzoną szkodę oskarżonego jest chybione.

Obowiązkiem Sądu Okręgowego było bowiem ustalenie ilości skradzionego złomu mosiężnego przez **oskarżonych** w toku ich działania oraz wartości tegoż. I zadanie to tenże Sąd wykonał przedstawiając w swym uzasadnieniu dane, które wziął pod uwagę oraz jaką metodą się posłużył i dlaczego ustalił taką, a nie inną wartość zagarniętego mienia. Nie było natomiast zadaniem tego Sądu wyliczenie wysokości szkody poza tą, która w sposób pewny wyrządzona została przez oskarżonych. Jeśli zatem szkoda taka powstała i była wyższa, a tak wskazuje pokrzywdzony, choćby w apelacji na niekorzyść oskarżonych, niż wartość zagarniętego przez nich mienia, tym samym dla wyniku postępowania w ich sprawie nie mogło to mieć żadnego znaczenia.

Należy także odrzucić zarzut oznaczony jako 5. odnosi się on do uzasadnienia wyroku i niedopełnienia przez Sąd Okręgowy wymogów, o których mowa w art. 424 k.p.k. Należy zatem przypomnieć, że błędy uzasadnienia pisemnego w żaden sposób nie mogą wpłynąć na treść orzeczenia. Uzasadnienie przecież jest czynnością następczą po naradzie, sporządzeniu i ogłoszeniu wyroku. Obrza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 roku, II AKa 95/13, LEX nr 1312112).

Uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd powinien wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne

ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. Treść uzasadnienia musi ustalać a posteriori proces myślowy, który przebiegał w czasie narady, poprzedzając wydanie wyroku. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2009 roku, WA 31/09, OSNwSK 2009/1/1936). Ocena dowodów dokonana przez Sąd winna charakteryzować się w takiej sytuacji szczegółowością i wnikliwością prowadząc do jednoznacznych ustaleń. I tak też jest w niniejszej sprawie. Obszerna, wnikliwa oraz szczegółowa analiza doprowadziła do niewątpliwych ustaleń, że M. G. (1) jest sprawcą przypisanego mu czynu. Treść uzasadnienia pozwala ustalić, na jakich dowodach Sąd się oparł i dlaczego uznał sprawstwo oskarżonego w postaci jakiej przypisał mu czyn w części rozstrzygającej.

To zaś, że nie godzi się z tymi ocenami skarżący nie może jeszcze oznaczać, że nie jest możliwy proces kontroli odwoławczej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wywody Sądu Okręgowego są przekonujące i mieszczą się ramach swobody nadanej temu Sądowi normą art. 7 k.p.k.

Dodatkowego omówienia w ramach tego zarzutu wymaga stwierdzenie o niedopuszczalnym, zdaniem obrońcy, omówieniu zbiorczym zeznań świadków wymienionych na s. 19 uzasadnienia.

Jeśli zważyć, że świadkowie ci zeznawali na okoliczności dotyczące organizacji procesu produkcji odlewniczej oraz gospodarowania złomem mosiężnym, sposobu obchodzenia się z odpadami poprodukcyjnymi, dotyczące systemu jego zamówień to były to przecież okoliczności, którym w żaden sposób oskarżony nie przeczył ani też ich nie kwestionował. Skoro nadto Sąd Okręgowy dał im wszystkim, w zakresie o którym powyżej, wiarę i czego przecież nie podważa także apelujący nie sposób uznać, że koniecznym było w tej konkretnej sytuacji omawianie każdego z dowodów osobno i powtarzanie tych samych ocen do każdego ze świadków osobno. Było to zbędne, nieekonomiczne oraz stanowiłoby zbyteczny formalizm. W żaden sposób takie postąpienie Sądu Okręgowego nie wypaczyło treści wyroku i jest akceptowane przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Apelacyjny uznaje za swój obowiązek, poza zarzutami sformułowanymi w petitum apelacji, odnieść się do stwierdzeń skarżącego zawartych w motywacyjnej części skargi.

Podnosi się w niej przede wszystkim fakt, że nie wykazano iż poza wiórami mosiężnymi M. S. i K. P. przewozili odpady mosiężne (złom mosiężny nadający się do przetopienia, tak zdaniem Sądu Apelacyjnego należy rozumieć to stwierdzenie). Tymczasem przecież z zeznań K. P., ale i z wyjaśnień M. S. wynika wprost, że takie kawałki złomu mosiężnego – części odlewów, uszkodzone odlewy, końcówki z odciętych detali – na polecenie M. G. (1) przewozili, za co zresztą otrzymywali od tego oskarżonego pieniądze. Nie sposób zatem uznać, że było inaczej, czyli tak jak przedstawia to obrońca oskarżonego, a więc że w przewożonych przez nich pojemnikach były tylko wióry mosiężne. Takie stwierdzenie obrońcy pozostaje w oczywistej sprzeczności z dowodami w tej sprawie, i nie może przekonać o nietrafnych ustaleniach Sądu meriti.

Kolejnym zawartym w motywach apelacji stwierdzeniem, podważającym oceny Sądu Okręgowego, jest to, iż oskarżony w ramach własnych kompetencji dokonywał rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej firmy. Jest to stwierdzenie niczym niepoparte i stanowi próbę wykazania, że oskarżony działał w ramach swych uprawnień. Kwestia ta była przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego. Określił on powinności, które spoczywały na M. G. (1) i było to gromadzenie wiórów i pyłów w magazynie oraz dystrybucja tych (podkreślenie SA) odpadów. Nie zaś kawałków złomu mosiężnego. Cały proceder tego oskarżonego dowodzi, że działał on z pełną świadomością pokrzywdzenia firmy, dla której pracował. Sąd Okręgowy wyłuszczył to w sposób jasny i zrozumiały oraz pewny. Nakłanianie innych do dostarczania mu kawałków złomu mosiężnego, kontakt ze S. T. (1) i uzgodnienie rozliczeń za przekazywany złom, proceder maskowania przekazywanego złomu pod wiórami mosiężnymi, otrzymywanie zapłaty poza ewidencją obrotu kawałkami mosiężnego złomu, opłacanie dostawcy złomu mosiężnego to zachowanie nie pozwala w żadnym razie uznać, że oskarżony działał w ramach uprawnień, jakie miał w firmie (...). Te okoliczności, powiązane z ustaleniami Sądu Okręgowego czynią zarzuty apelacji za oczywiście chybione.

Apelacja obrońcy oskarżonego została zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy zobowiązany jest zatem do kontroli trafności orzeczenia o represji karnej nałożonej na oskarżonego. Odnosząc się do kwestii wysokości

orzeczonej kary pozbawienia wolności należy stwierdzić, że ocena orzeczenia Sądu meriti w tym zakresie nie została zaakceptowana.

Wskazywane w uzasadnieniu rozstrzygnięcia okoliczności przemawiające przeciwko oskarżonemu mają swoją wymowę. Oskarżony wszak dopuścił się czynu przeciwko swemu pracodawcy, który nie tylko gwarantował mu stałe zajęcie, ale także był on odpowiednio wynagradzany. Dopuszczenie się kradzieży w tej sytuacji uznane zostało trafnie, jako rażąco naganne i wymagające surowej represji.

Kara przy tym nie jest jednak tylko bezwzględny odwetem i ślepą represją, ale winna być określona z wzięciem pod uwagę okoliczności z przeszłości oskarżonego. Należy pamiętać, że oskarżony jest osobą, która po raz pierwszy weszła w kolizję z prawem. Dotychczasowa jego droga życiowa pozwala na uznanie, że dla M. G. (1) kara dwóch lat pozbawienia wolności będzie karą surową, sprawiedliwą, bo odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonego i szkodliwości społecznej czynu. Będzie ona także pozostawała w harmonii z karą wymierzoną S. T. (1), którego rola, choć inna, to jednak, była nie mniej istotna w tym przestępczym procederze.

W przekonaniu Sądu odwoławczego doświadczenia procesu dla oskarżonego, świadomość zagrożenia możliwością osadzenia w zakładzie karnym były tego rodzaju długotrwałym obciążającym doświadczeniem, że nie powróci on na drogę przestępstwa. Takie prognozowanie doprowadziło Sąd odwoławczy do uznania, że w odniesieniu do oskarżonego możliwe jest warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Wyznaczono stosunkowo długi okres próby, aby mieć wgląd w postępowanie oskarżonego w przyszłości i w razie nadużycia zaufania, jakim go obdarzono możliwe było odpowiednie reagowanie na jego zachowanie. Miano na uwadze orzekając w ten sposób także interes pokrzywdzonego, wszak oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkody, co byłoby trudne, jeśli przebywałby on w warunkach izolacji.

II. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się niezasadna w stopniu oczywistym.

Apelujący kwestionuje wysokość wyliczonej szkody wyrządzonej przez oskarżonych.

Podstawy ustaleń Sądu dowodzą, że szkoda, którą swym działaniem wyrządzili oskarżeni miała wartość nie mniejszą niż wymienił w przypisanych oskarżonym czynach Sąd Okręgowy. Nie oznacza to, że przesądził, że była ona **tylko na takim poziomie** jak to określił Sąd meriti, co pozwala na stwierdzenie, że zarzut oskarżyciela o błędnych ustaleniach faktycznych w tym zakresie nie mógł doprowadzić do spełnienia postulatu apelacji. Jeśli pokrzywdzony (także przy ewentualnym współdziałaniu prokuratora) jest w stanie wykazać, że była ona wyższa oraz w jakim stopniu, może dochodzić swego roszczenia w toku postępowania cywilnego. Dla potrzeb procesu karnego ustalenia Sądu I instancji były dopuszczalne i wystarczające, co więcej, postąpił tenże Sąd zgodnie z regułą, że swe ustalenia opiera na pewnym i dla niego przekonującym materiale dowodowym, a to zgodne jest z treścią art. 7 k.p.k., i w tej sytuacji pozostającego w zbiegu z normą art. 5 § 2 k.p.k.

Choć apelujący podnosi, że działania przestępcze skierowane przeciwko mieniu pokrzywdzonej firmy trwały od 2005 roku to pomija istotny, podnoszony w odpowiedzi na jego apelację, aspekt wyrażony przez obrońcę S. T. (1). Wszak przecież mocą postanowienia z 29 czerwca 2001 roku umorzono postępowanie o czyn z art. 278 § 1 k.k. przeciwko podejrzanym m.in. S. W., M. G. (1) i S. T. (1), którym zarzucono kradzież elementów mosiężnych w okresie od 2004 roku do listopada 2009 roku na szkodę firmy (...) Sp. z o.o.. Postanowienie to było przedmiotem kontroli sądowej i zostało utrzymane w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego w Opolu z 11 stycznia 2012 roku w sprawie III Kp 289/11 (k. 2166). Jeśli zatem to prawomocne rozstrzygnięcie nie zostało wzruszone w sposób wymagany przepisami proceduralnymi (art. 327 § 2 k.p.k.) oczywistym staje się, że nie jest możliwe, i nie mógł tego uczynić Sąd Okręgowy, rozszerzenie czasu przestępczego działania oskarżonych poza okres od listopada 2009 roku.

Podnoszony w tej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przez pominięcie okresu od 2005 roku, od kiedy, według skarżącego, miał trwać proceder kradzieży mosiądzu jest oczywiście chybiony.

Nawet ustalenie, że w istocie proceder oskarżonych trwał od 2005 roku nie mogło wpłynąć na rozszerzenie okresu przestępczej działalności oskarżonych, bowiem prawomocne rozstrzygnięcie o umorzeniu śledztwa w zakresie tego czasu działania sprawców wykluczało taką możliwość w stopniu oczywistym.

Odnosząc się natomiast do drugiego z zarzutów apelacji oskarżyciela posiłkowego należy powtórzyć, że obowiązkiem Sądu Okręgowego było ustalenie ilości i wartości elementów złomu mosiężnego skradzionych przez oskarżonych nie zaś ilości i wartości całego utraconego przez pokrzywdzonego złomu mosiężnego. W tym zaś zakresie Sąd I instancji ustalenia poczynił i przekonująco to uzasadnił. Dla wyliczenia wartości skradzionego przez oskarżonych złomu mosiężnego nie była konieczna opinia biegłego czy zespołu biegłych. Ustalenia te poczynione przez Sąd Okręgowy nie budzą zastrzeżeń i z tego powodu zostały zaakceptowane. Jeśli przy tym zwróci się uwagę na okoliczność, podnoszoną także w odpowiedzi na apelację, że w toku postępowania przed sądem po raz kolejny rozpoznającym sprawę, ani przedstawiciel pokrzywdzonego ani jego pełnomocnik nie wystąpili w tym właśnie postępowaniu z wnioskiem o zasięgnięcie opinii biegłych na okoliczności, o których pisze się w apelacji uznać należy, że nie widzieli oni w toku tego postępowania takiej konieczności.

Nie widzieli takiej potrzeby ani przedstawiciele pokrzywdzonej firmy ani też ich pełnomocnik obecni na rozprawie w dniu 23 lipca 2014 roku, gdy postępowanie dowodowe zbliżało się do końca i przewodniczący rozprawy pytał czy strony żądają uzupełnienia przewodu sądowego (k. 2982, t. XIV). Jest zatem swego rodzaju nieojalnością odwoływanie się do nie przeprowadzenia dowodu o którym obecnie pisze się w apelacji. Istotne jednak jest, że dowód taki nawet jeśli zostałby przeprowadzony nie wpłynąłby na wynik ustaleń wobec oskarżonych, bowiem ustalenia te zostały jednoznacznie poczynione w oparciu o zebrany i przeprowadzony w toku rozprawy materiał dowodowy omówiony już w związku z apelacją obrońcy oskarżonego M. G. (1).

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się z tych powodów oczywiście chybiona.

III. Skoro obrońca M. S. wystąpił z wnioskiem o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów jego obrony przed Sądem odwoławczym, na podstawie art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i § 19 w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z p. zm.) wydano takie orzeczenie.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach sądowych był przepis art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zaś o wysokości opłat od (...) Sp. z o.o. orzeczono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt. 4, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z p.zm.).

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.